

မိုးသားကျူးရင်

မာနကလေး လျော့ချပေးပါ

အခန်း (၁)

အေးစိမ့်တဲ့ လေတွေ တဖြူးဖြူးနဲ့ အတူ နွေးထွေးတဲ့ နေရောင်ခြည် ဓာတ် အလင်းရောင်၊ စူးရှတဲ့ ရောင်စဉ် အလင်းတန်းတွေကြောင့် "ခေတ် ရောင်စဉ်" အိပ်ရာမှ နိုးထလာခဲ့သည်။ ။ သူ့ကိုကျောခိုင်းကာ အိပ်ပျော်နေ ဆဲ ဖြစ်သည့် ဇနီးဖြစ်သူ "မြန်း" ကို ဖက်တွယ်ကာ သူမ၏ ဆံနွယ်လေး ကို နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူမ မျက်တောင်လေး လှုပ်ခတ် သွားကာ နိုးသွားစေခဲ့သည်။ ။ အိပ်ရာမှ သူမ ဆင်းသွားမလို ထကာ ပြင် လိုက်တော့

"မြန်း ... ထတော့မလို့ လား"

သူ့ စကားကြောင့် သူမက သူ့ဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ မျက်မှော င်ကြုတ်ကြည့်ပြီး ...

"ရှင်နဲ့ တစ်ညလုံး အတူနေပေး ပြီးပြီလေ အိမ်ပြန်တော့မယ် ... တစ် ညအတွက် ရှင်ဘယ်လောက် ပေးမှာ လည်း"

"ကျွတ် ... မြန်းရာ မောင်က ..."

"ဘာလဲ မပေးချင်တော့ လို့ လား မနွေက သဘောတူ ထားကြတာပဲ မလား ... ရှင်ကတိ မတည်မှန်း သိရင် ..."

"တော်တော့ ... မြန်း လိုသလောက်ကိုမောင် ... ပေးမယ် ဒါပေမဲ့ မောင်နဲ့ အတူ ရှိနေချိန်ဆို ပျော်ပျော်နေပေး သင့်တာပေါ့ ... အဲဒီလို

မျက်နှာ မမဲ့ထားသင့်ဘူး မလား ... မြန်း"

"ကျွန်မက ရှင့်ကိုကိုယ်ခန္ဓာပဲ ရောင်းစားခဲ့တာ။ စိတ်ခံစားချက် မပါဘူးကြိုက်သလို နေပိုင်ခွင့် ရှိတယ်"

"ဘာပြောတယ် ... မင်းနဲ့ ကိုယ်က တရားဝင် ဇနီးမောင်နှံ တွေ့နော်"

"အဲဒီအကြောင်းတွေ မသိဘူးကျွန်မအခု လိုချင်တာ သဘောတူထားတဲ့ အလုပ်ကိစ္စ"

မြန်း အကြောင်းကို သိပြီးသားမို့သူ ဘာမှ မပြောချင် တော့တာပါ။ ဆံပင်ကို တစ်ချက် ဖွာလိုက်ရင်း ...

"ဟိုအံ့ဆွဲထဲမှာ သော့ရှိတယ် မီးခံသေတ္တာထဲမှာ မင်းလိုသလောက် ယူသွားပါ။ သဘော တူညီချက်နဲ့ မင်းကို ပေးတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ မင်းက ကိုယ့်ဇနီးမို့လို့ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်တာတွေကို မင်း ပိုင်တယ်"

သူမ သူ့ကိုတစ်ချက် ဝှေ့ကြည့်ကာ အကြည့်ချင်းဆုံတော့ မျက်နှာ လွဲလိုက်ပြီး

"ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ ဇနီး မြန်း မဟုတ်တော့ဘူး ဒေါက်တာ ဦးခေတ် ရောင်စဉ် ..."

သူကြားအောင်ပြောပြီး မီးခံသေတ္တာထဲက သူမ လိုနေသည့် ငွေများကို ထုတ်ယူလိုက်သည် ။ သူမ ပြန်အလှည့်မှာ ...

အနောက်မှာ ရပ်နေသည့် သူ့ကြောင့် လန့်ဖျပ်သွားရလေသည် ။

"မောင့်ကို အဲဒီလောက် လန့်တာလား မြန်း"

"ရှင်က အသံမပေး ဘာမပေးနဲ့ လေ။ ဘာလဲ ရှင့်ငွေတွေကို အကုန် ယူမှာ စိုးလို့ လား ..."

"မြန်း အကုန် ယူသွားလို့ လဲ ရတယ်လေ။ ဒီငွေတွေက မောင့်ဇနီး မြန်း တစ်ယောက်တည်း အတွက်ပဲ"

သူမကို သိုင်းဖက်ကာ သူမ၏ ပခုံးပေါ်သို့ သူမေးစေ့လေးကို တင်ထားလိုက်သည်။ ။

"မောင်နဲ့ မြန်း မင်္ဂလာဆောင်ပြီးတဲ့ နေ့ကစပြီး မြန်းကို ပွေ့ဖက်ထားခွင့် မရတာကြာပြီ။ အခုထိ မောင့်ကို စိတ်ဆိုး မပြေသေးဘူးလားဟင်"

"ဖယ်စမ်းပါ ... ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်။ ရှင့်လို အားယားနေတာ မဟုတ်ဘူး "

"ခဏလေးပါပဲ မင်းကို ဖက်ထားချင်လို့ ပါ"

သူ ပြောသလို သူမ ငြင်းဆန် မနေတော့ပဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တစ်ခဏသာ ခိုဝင်နေ လိုက်သည်။ ။ ခဏကြာတော့မှ သူ့ကို တွန်းထုတ်ကာ ...

"တော်လောက်ပြီ ..."

သူမ ပြောရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ လိုက်သည်။ ။ သူလည်း သူမနောက် လိုက်ခဲ့ရင်း ...

"မောင် အိမ်ပြန်ပို့ပေး ရမလား"

"ရတယ် ... မလိုဘူး"

သူ့အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားကာကျောခိုင်းသွားသည့် သူမကို ငေးကြည့်နေရင်း သက်ပြင်း ချနေမိသည်။ ။ ဟူး ... မင်းရဲ့ မာနတွေနဲ့ တော့ ခက်တယ်။

"မောင်ခေတ်ရေ သားရဲ့ ဇနီးနဲ့ တော့ ခက်တယ်။ ကိုယ့်ခင်ပွန်းရဲ့ အိ

မိက ဒီလောက်ခမ်းနား ပြည့်စုံနေတာတောင် မနေချင်ဘူး"

သူ့အနားမှာ ရပ်နေသည့်ကြီးသုန်က ပြုံးရင်းပြောလိုက်သည်။ ။

"အဲဒါ အသာထား ... ကျွန်တော် ဒီလောက် ချစ်နေတာတောင် မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာလေ။ သူ့ရဲ့ မာနလေး တစ်ထစ်မျှ လျော့ပေးရင် အရာရာ အဆင်ပြေတော့မှာ ကို ... ဟူး မြန်းရယ်"

သူ့ကို ပြတ်ပြတ်သားသားကျောခိုင်းခဲ့သည့် သူမအကြောင်းကို တွေးရင်း နာကျင်မိသလို ပြုံးနေမိသည်။ ။ မင်း ... ဒီလို မာနကြီးတတ်မှန်း သိလို့ မင်းကို ချစ်ခဲ့တာလေ။

မြန်း ... ဆိုသည့်သူမမှာ မိဘတွေ မရှိတော့သလို မောင်နှမထဲမှာ သူမ အကြီးဆုံးပင်။ အစ်မကြီးတော့ အမိရာ ဆိုသည့်အတိုင်း။ ညီမ ဖြစ်သူ နန်းနဲ့ ပန်း၊ မောင်ဖြစ်သူ ဆန်းနဲ့ တို့ အတွက် အစ်မကောင်း ပီသစေခဲ့သည်။ ။ မိဘများ ချန်ထားခဲ့သည့် ပန်းစိုက်ခင်းလေးမှာ ပန်းအလှဆင် လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသလို အိမ်မှာ လည်း အပ်ချုပ်ဆိုင် ဖွင့်ကာ ဘဝကို ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။ ။ မနေ့ညက မောင်ဖြစ်သူ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ရန်ပွဲလေး တစ်ခုကြောင့် အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်ခဲ့သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဒဏ်ရာ ရရှိတဲ့ သူ့ကို ငွေကြေး လျော်ဖို့ အတွက် သိန်း၂၀မှ လွှတ်ပေးခွင့်ရမည် ဆိုသောကြောင့် သူမတို့ တစ်နေ့စား တစ်နေ့လုပ်ရသည့် သူများမှာ အဲဒီလောက်ငွေ ရှိပါမည်နည်း။

နောက်ဆုံး သိက္ခာတရားကို ထည့်မတွက်တော့ပဲ သူမ၏ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူထံ တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ။ သူ့ဘက်က တောင်းဆိုမှုကိုလည်း သူမ

လက်ခံပေးခဲ့ လိုက်သည်။ ။

"အခု ..."

သူမ အတွေး လွန်နေကြောင့် စက်ချုပ်နေရင်း အပ်ထိုးမိ သွားလေ သည်။ သူမ၏ လက်မှာ သွေးစို့နေလျက်။

"မကြီး ... အတွေးလွန် နေတာလား။ လက်ပေးကျွန်တော် လုပ်ပေးမ ယ့်"

မောင်ဖြစ်သူ ဆန်းက တစ်ရှူးယူကာ သူမ၏ လက်ကို သုတ် ပေးလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်တော် အချုပ်ခန်းက လွတ်ဖို့ အတွက်ကိုကြီးခေတ်နဲ့ အတူသွား နေခဲ့ ရတယ်ဆို"

"မလတ်နဲ့ မငယ် မင်းကို ပြောပြတာလား"

"အင်း ... မကြီး အဲဒီလိုဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော်က ဖိအား ပေးခဲ့တာလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ... မင်းအပြစ် မဟုတ်ဘူး။ ။ မင်း ဘာမှ စိတ်ထဲ မထား ပါနဲ့ ..."

"ဒါပေမဲ့ မကြီးကကိုကြီးခေတ်ကို မချစ်တော့ဘူး မလား။ ကျွန်တော့် ကြောင့်ကိုကြီးခေတ်ထံ မကြီး ခန္ဓာကိုယ်ကို ရင်းလိုက်သလိုမျိုး ဖြစ်နေ တယ်လေ ...။ ကျွန်တော် မကောင်းခဲ့လို့ ..."

လက်အုပ်ချီမတတ် တောင်းပန်နေသည့်မောင် ဖြစ်သူကြောင့် သူမ မျက်ရည်တွေဝဲကာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဆိုနေ ... မကြီး တကယ် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မော င်လေးကိုလည်း အပြစ် မမြင်ပါဘူး"

"မကြီးကကျွန်တော့်အတွက် ဒုတိယမိခင်လိုပဲ ... အရမ်းချစ်တယ်"

"မကြီးရဲ့ အချစ်တွေ အားလုံးကလည်း မင်းတို့ အတွက်ပဲ ..."

သူမ အဲဒီလို ပြောလိုက်တော့ မောင်ဖြစ်သူက ရှုံ့မဲ့သွားတာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ။

"မောင်လေးက မကြီးကို မယုံလို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး ... အချစ်တွေအားလုံး မင်းတို့ အတွက် ဆိုတော့ကုန်ပြီလေ။ အဲဒီတော့ မကြီးရဲ့ မောင်ကကျွန်တော်တို့ ကို အမြင်စောင်း နေဦးမယ်။ သူ့အတွက် မကျန်တော့ဘူး ဆိုပြီး ... အဟဲ"

စနောက်နေသည့် မောင်ဖြစ်သူကြောင့် သူမ မသိမသာလေးသာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

"သူ့အတွက် အချစ်တွေ မရှိတော့ပါဘူး။ လိမ်တာကို မုန်းပါတယ်ဆိုမှ သူ လိမ်ညာခဲ့တယ်လေ။ သူ့ကို သာမန် ဆရာဝန်သာ ထင်ခဲ့လို့ လက်ထပ်ဖို့ ထိ ချစ်ခဲ့တာလေ။ သူ အဲဒီလောက် ချမ်းသာမယ်မှန်း သိခဲ့ရင် သူ့ကို မချစ်ရဲခဲ့ပါဘူး။ ပြီးတော့ သူကသာမန် လူလို့ လဲ လိမ်ညာခဲ့သေးတယ် သူဌေးတစ်ယောက်ပါလို့ အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောပြရဲခဲ့ လို့ လား ... မကြီးကို ငွေမက်တဲ့ မိန်းမလို့ သူထင်ခဲ့ပုံ ရတယ်"

"မကြီး အတွေးလေကိုကြီးခေတ်မှာ လည်း အကြောင်းပြချက် ရှိမှာပေါ့ သူရှင်းပြတာကို မကြီးမှ နားမထောင်ခဲ့တာလေ"

"ဟွန့် မင်းနော် ဟိုဘက်ပို့လိုက် ဒီဘက်ပို့လိုက်နဲ့ ... မကြီးဘက်ကလား သူ့ဘက်ကလား"

"အဟက် ... မကြီးဘက်က ထာဝရပါ။ ဒါပေမဲ့ကိုကြီးနဲ့ အတူ ပြန်နေစေချင်တယ်"

"ဘာလို့ လဲ ..."

သူမ မျက်ခုံးပင့်ကာ မေးလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် ပြောရင် စိတ်ဆိုးမှာ ပေါ့။ မပြောတော့ဘူး ..."

ဆန်းက အစ်မရှေ့ကနေ ပြေးထွက်ကာ တံခါးရှေ့ရောက်မှ ...

"မကြီး ..."

ခေါ်သံကြောင့် မြန်း ပြန်လှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

"ကျွန်တော့်တူတွေ တူမတွေ ရှိလာရင်မိတကွဲ ဖတကွဲ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပြောတာ"

မောင်ဖြစ်သူ၏ စကားကို စဉ်းစားမိရင်း သူမ သက်ပြင်းချ လိုက်လေသည်။

သူမကို လိမ်ညာ လှည့်ဖြားခဲ့တဲ့ သူ့ကိုလုံးဝ လက်မခံနိုင်ပါ။ ထို့အတူ မောင်တွေ ညီမတွေကို ထားခဲ့ပြီး သူမ ဘယ်တော့မှ ကိုယ်လွတ်ရုန်းမည် မဟုတ်။

မောင်နှမ စုံလင်စွာ မနက်စာဝိုင်းကို ဆင်နွှဲနေတုန်းမှာ ပင် အိမ်ရှေ့မှာ ဝင်လာသည့်ကားသံကြောင့် အားလုံး ရိပ်မိလိုက်သည်။ ထင်သလိုပင် ... ခေတ်ရောင်စဉ်က သူတို့ ရှိရာဆီသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

"မင်းတို့ မနက်စာ စားနေကြတာလား"

"ဟုတ်တယ် ... ကိုကြီး ဝင်စားဦး မလား"

ဆန်းက သူ့အား ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ မြန်းက ...

"မကြီးတို့ စားနေတာ ထမင်းကြမ်းကြော်လေ သူလို သူဌေးက စားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခေါ်မနေနဲ့ ... ပြီးတော့ ရှင် ဘာလို့ သူများ အိမ်ကို ဝင်ချင်တိုင်းဝင် ထွက်ချင်တိုင်း ထွက်နေရတာလဲ"

"မောင့်ကို ပြောတာလား"

"ဧည့်သည် ဆိုလို့ ရှင်ပဲ ရှိတယ်"

"မောင်က ဧည့်သည် မဟုတ်ဘူး လေ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်ဝင် တစ်ယောက်ပဲမလား။ မိန်းမ ပစ္စည်း ယောက်ျားတစ်ဝက် ပိုင်တယ်တဲ့ မင်း အိမ်ဆိုတော့ကိုယ့်အိမ်ပဲပေါ့"

"ဘာ ရှင်က အမွေတစ်ဝက် လိုချင်လို့ လာတာလား"

"အဟက် ... ကိုယ် မယူပါဘူး။ မင်းကို တွေ့ချင်လို့ လာတာလေ။ ကိုယ်လည်း မင်းတို့ နဲ့ အတူ ဝင်စားလို့ ရလား"

"ရပါတယ် ... ကျွန်တော် ပန်းကန် သွားယူပေးမယ်"

"ရတယ် ညီ ... မင်း အစ်မ ပန်းကန်ထဲကပဲ အစ်ကို စားလိုက်မယ်"

"ရှင် ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ"

"ဘာပြောတာလဲ မောင်က မြန်းနဲ့ အတူ စားမလို့ လေ။ မြန်း စားတတ်သလို မောင်စားတတ်ပါတယ်"

"ဒီမှာ ... ကျွန်မမှာ မနက်စာစားဖို့ ဒီထမင်း တစ်ပန်းကန်ပဲ ရှိတာ ဒါစားပြီးရင် တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ရမယ်။ ဒီလောက်လေးကို ရှင့်ကို ဖဲ့ကျွေးဖို့ မလောက်ဘူး။ တစ်ဝက် ပိုင်တယ်လို့ ထင်နေသေးရင်လည်း အကုန်ယူစားလိုက်ကျွန်မ မစားတော့ဘူး"

ချို့တဲ့ သလို မဝရုံတမယ် စားနေရသလို ပြောလာသည့် သူမကြောင့်

...

"ရတယ် မောင် မစားတော့ဘူး။ မြန်း စားလို့ မလောက်ရင် မောင် အပြင်မှာ သွားဝယ်ပေး ရမလား"

သူမက ဘာမှ မပြောပဲ သူ့ကိုသာ မကျေနပ်သလို စူးစိုက်ကြည့် လိုက်သည်။

"မကြီး ... ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသွားတော့မယ်နော်"

"ဪကိုကြီး ညီလေး ညီမလေးကို မုန့်ဖိုးပေးမယ် ... ခဏ"

သူ ဘောင်းဘီ အိတ်ကပ်ထဲမှ ပိုက်ဆံ ထုတ်ယူနေစဉ် ... သူမ လက် တားပြကာ

"မလိုဘူး ... ရတယ် မပေးနဲ့ "

"ဘယ်ရမှာ လည်း မြန်း ... ရော့ ယူကြပါ"

ဥယျာန်ကို ဘောင်းတန် တစ်ရွက်စီကမ်းပေးလိုက်သည်။

"ကျေးဇူးပါကိုကြီး"

"မလိုပါဘူးကွာ ..."

သူတို့ ထွက်သွားတော့မှ ကျန်နေခဲ့သည့် သူမက ...

"ရှင် ဘယ်လောက် ချမ်းသာမှန်းကျွန်မမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံပေး ပြီးကလေးတွေရဲ့ အကျင့်ကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့ "

"ဘာကိုလဲ ... မြန်း သူတို့ က တက္ကသိုလ် ရောက်နေကြပြီလေ သူတို့ လက်ထဲ တစ်ခါတလေ အဲဒီလောက် ရှိသင့်တယ် ထင်လို့ ပါ။ ပြီးတော့ မောင့် ညီတွေ ညီမတွေပဲလေ"

"ဘယ်လို ..."

"မြန်းရဲ့ တာဝန်ကို မောင် ပခုံးပြောင်းထမ်း ပေးမယ်လေ"

"မလိုပါဘူး ... ပြီးတော့ ရှင် ဘာတာဝန်မှ လည်း ယူစရာမလိုဘူး ပြန်တော့"

သူမ ထရပ်ကာ စားပြီးသား ပန်းကန်တွေကို လိုက်လံသိမ်းဆည်း နေတာမို့

"မြန်း စားလို့ ဝပြီလား"

"တော်ပြီ ... အန်ချင်နေလို့ "

"ဟင် ... မှန်းစမ်း နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့ လား"

ထရပ်နေသည့် သူမကို ဆွဲယူကာ သူ့ပေါင်ပေါ် ထိုင်စေလိုက်သည်။ ။

"ရှင် ဘာလုပ်တာလဲ လွှတ် အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေတယ် ဆိုပြီး အခွင့်အရေးရမယ် မထင်နဲ့ ဖယ်"

သူ့ကို မယုံသလို ရုန်းကန်နေသည့် သူမကြောင့် သူစိတ်ထိခိုက်မိ သွားသည်။ ။

"မြန်း ... မောင်က မြန်းကို ဘယ်နှခါများ အခွင့်အရေး ယူဖူးလို့ လဲ။ မြန်း ဆန္ဒမပါရင် မြန်းရဲ့ အသားကို ထိခဲ့ဖူးလို့ လား။ မြန်း နေမကောင်း ဖြစ်နေမလားလို့ စိုးရိမ်ပြီး မေးနေတာကို"

"ရှင်မျက်နှာကို မြင်နေရလို့ အန်ချင်တယ်လို့ ပြောတာ မေးရင် လည်း ငြိမ်ငြိမ်နေလေ။ ရှင် ဆရာဝန် ဖြစ်ရင်တောင် ရှင့်ဆီမှာ အစမ်း သပ် မခံနိုင်ဘူး။ ဖယ် ဘာလို့ လူကို ဖက်ထား ရတာလဲ"

"မောင့်ဇနီးကို မောင် ဖက်ထားခွင့် မရှိလောက်အောင် ဘာအမှား

များကျူးလွန်မိလို့ လဲ မြန်းရယ်"

ဇနီးသည် ဖြစ်သူကို ဖက်တွယ်ကာ ... သူ မျက်ရည်လည်မိသည် ။
ကြင်နာခွင့်မရ၊ ယုယခွင့်မရတဲ့ ဘဝမှာ သူ ဘယ်လို နေရပါ့မှာ လဲ။ သူမ
ကို ချစ်သည် ။ သူမကို မြတ်နိုးသည် ။ သူမကို တန်ဖိုးထားသည် ။ ဒီအ
ရာတွေဟာ ... သူမကို စတွေ့ခဲ့တဲ့ အချိန်မှ စ၍ ... ။
